

DŽAJIĆ (MUJO) OMER

(11.09.1970. – 24.08.1992.)

DŽAJIĆ (MUJO) OMER
(1969 – 1992)

Rođen 11.09.1970.godine u Džajićima. Agresiju na BiH dočeka kao radnik RO Tativ-Vijčara Konjic. Od samog osnivanja član jedinice MUDERIS. Šehadet postigao 24.08.1992.godine u bici za Kijevo, prilikom pokušaja deblokade Sarajeva. Dženaza mu je klanjana 26.08.1992. godine iza podne namaza a ukopan je na šehidskom mezarju kod Čaršijske džamije u Konjicu. U trenutku šehadeta obnašao je funkciju komandira voda te je posmrtno predložen za činovanje. U oružane snage stupio je 15.04.1992. godine. U jedini "Muderis" od njenog osnivanja.

U toku svog borbenog puta pokazao je odlike sposobnog i hrabrog mudžahida koji ni jednog trenutka nije posumnjao u ideje svoje borbe niti posustao na svom putu. Do šehadeta je učestvovao u svim akcijama jedinice. Iza rahmelti Omera ostali su: majka Šuhra (1939), sestre Meliha (1971) i Aziza.

MUHIBIĆ (EMIN) RAMIZ – BIZO

(07.01.1965. – 28.08. 1992.)

MUHIBIĆ (EMINA) RAMIZ
(1965 – 1992)

Rođen je 07.01.1965.godine. u Grabovcima-Konjic. Prije rata radio u ZZTP "Ploče". Šehadet je postigao 24.08.1992.godine u bici za Kijevo od gelera minobacačke granate. Dženaza mu je klanjana 28.08. 1992.godine poslije podne namaza u rodnim Grabovcima gdje je i ukopan. U oružanu agresiju se uključio na prvi znak agresorskog nauma, zvanično od 15.04.1992.godine. U jedinici "MUDERIS" od njenog formiranja.

Do svog šehadeta nije izostao ni iz jedne akcije. Pamtićemo ga kao hrabra, vješta, poštena i istrajna borca.

Iza rahmetli Ramiza ostali su: majka Emina (1938), brat Šaćir (1964), Alem (1970), također teže ranjen u istoj bici, i sestre: Fatima (1967), Šaćira (1969), i Zedina (1971).

ŠOTO (RASIM) SENADIN

(04.04.1971. – 28.08. 1992.)

ŠOTO (RASIMA) SENADIN
(1971 – 1992)

Rođen 04.04.1971.godine u Grabovcima-Konjic. Prije agresije zaposlen u VP Split. Šehadet postigao 24.08.1992.godine u bici za Kijevo od gelera MB granate prilikom akcije deblokade glavnog grada BiH. Dženaza je klanjana 28.08.1992.godine. poslije podne namaza u rodnim Grabovcima, gdje je i ukopan. U oružane snage stupio je 15.04.1992.godine. Član jedinice "Muderis" od njenog osnivanja (13.06.1992.g.)

Do svog šehadeta nije izostao ni iz jedne akcije jedinice. Bio je hrabar, požrtvovan i nije žalio život za odbranu svoje vjere i domovine. Pamtimo ga kao hrabra i poštena borca.

Sjećanje na rahmetli Senadina najdublje u svom srcu čuvaju njegovi najmiliji: babo Rasim (1949), majka Kada (1950), brat Sejo (1972) također pripadnih 4.mslbr i sestra Senada (1976).

BIBER (ZEJNIL) MUJO

(02.09.1968. – 08.09. 1992.)

Rođen je 02.09.1968. godine u Kašićima-Konjic. Rat ga je zatekao ka studenta Elektrotehničkog fakulteta u Sarajevu. U oružani otpor agresoru uključio se još kao student u Sarajevu. Početkom agresije vratio se u Kašiće (Glavatičevo) i bio jedan od organizatora otpora u svom mjestu. U ljeto 1992. godine, napušta rodne Kašiće i priključuje se Muderisovoj jedinici. Vrlo brzo slijedila je pokušaj deblokade glavnog grada Bosne i Hercegovine u kojem je učestvovala i Muderisova jedinica. Prema zvaničnim dokumentima jedinice, 08.septembra 1992.godine u bici na Butmiru, nakon čina nesvakidašnje hrabrosti i odlučnosti u borbi postigao je šehadet.

Dženaza je klanjana 09. septembra. 1992. godine u Konjicu, poslije podne namaza. Mezar rahmetli Muje nalazi se u šehidskom mezarju kod Čaršijske džamije u Konjicu. U trenutku šehadeta vršio je dužnost FM komandira voda. I prije rata i u ratu bio je primjer hrabrosti i riješenosti da se bori do zadnjeg daha za slobodu Bosne i Hercegovine i spas Bošnjaka. Uspomenu na rahmetli Muju najdublje u svojim srcima noce njegovi najbliži: otac Zejnir (1939), majka Zejna (1943), brat Senad (1972), sestre Samija i Sehija (1973) sa svojim porodicama.

KORIĆ (OSMAN) RASIM – GERA

(01.05.1963. – 15.04. 1993.)

Rođen je 01.05.1963.godine u Vrbljanima - Konjic. Agresija ga je zatekla kao radnika ZZTO Sarajevo. Član je jedinice MUDERIS od prvog dana njenog osnivanja. Izrazito hrabar, sposoban, borac i čvrst vjernik. Šehadet je postigao 15.aprila 1993.godine na Galjevu. Dženaza mu je klanjana 18.04.1993.g. poslije podne namaza u Podorašcu gdje je i ukopan.

U toku svog borbenog puta pokazao je odlike sposobnog i hrabrog mudžahida koji ni jednog trenutka nije posumnjao u ispravnost svoje borbe. Učestvovao je u akcijama u Bjelmićima, Glavatičevu, Trnovu, Staroj Gori, Kotorcu i u svojoj posljednjoj bitci za oslobođenje Galjeva i proboj obruča HVO-a oko Konjica. Bio je jedna od oslonaca Muderisove jedinice. U trenutku šehadeta bio je FM komandira voda. Posthumno je odlikovan najvećim ratnim priznanjem ZLATNI LJILJAN.

Iza rahmetli Rasima ostali su: Babo Osman (1937), majka Humija (1938), brat Nazif (1966), brat Hamo (1971) Sestra Tidža (1961).

NUHANOVIĆ (HAMZA) MUZAFER

(23.03.1973. – 16.04.1993.)

Rođen 23.03.1973.g. Član jedinice Muderis od njenog osnivanja. Šehadet je postigao 15. aprila 1993.g. na Galjevu. Dženaza mu je klanjan 16.04.1993. godine poslije podne namaza u haremu Čaršijske džamije gdje je i ukopan.

U OS RBiH stupa 15.04.1992.godine, a Muderrisovoj jedinici se priključuje 13.06.1992. godine.

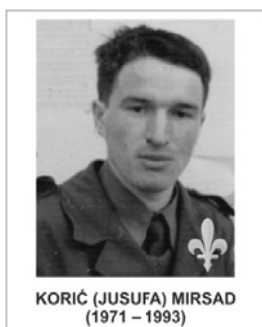
Mnogo je akcija bilo iza rahmetli Muzafera: Glavatičevo, Stara Gora, Kotorac, Butmir-samo su neke od njih. U njima je ispoljio veliku hrabrost i požrtvovanost i uvijek je nastojao biti ispred drugih. Nosila ga je vjera u Allaha dž.š. i nada u bolje sutra i jedinstvenu, slobodnu Bosnu i Hercegovinu.

Bio je visok, naočit momak, uvijek nasmijan, a u Borcu, sjedištu Jedinice i prije i poslije akcija, volio se sa saborcima takmičiti ko će prije rasklopiti i sklopiti pušku.

Iza Muzafera u tom trenutku ostali su njegov otac Hamza, majka Šefika i sestra Atija. No ubrzo će majka Šefika ostati i bez supruga jer će na bolji svijet preseliti i njen muž Hamza.

KORIĆ (JUSUF) MIRSAD

(13.12.1971. – 28.06.1993.)

Mirsad je rođen 13.12.1971.g. u Kanjini - Konjic. Na Ahiret je preselio 28.06.1993. godine od snajperskog metka u velikoj bici na Ljubini. Bio je u grupi boraca koja je smjelim jurišom zauzela skoro nesavladivo uporište Čelavica. Dženaza mu je klanjana 30.06. 1993.godine u rodnoj Kanjini.

U OS RBiH stupio je 15.04.1992.godine. Član jedinice „Muderis“ od njenog osnivanja. U toku svog borbenog puta pokazao je odlike sposobnog i hrabrog mudžahida, koji ni jednog trenutka nije posumnjao u ideale svoje borbe, niti je posustao na tom putu. Pamtimo i pamtićemo, dok je ovog dunjalučkog života njegove riječi: „Ja se borim za Din, Džennet i Bosnu“.

Do svog preseljenja nije izostao niti iz jedne akcije svoje jedinice. Posebne bitke nema, jer i na Glavatičevu, Staroj Gori, Kotorcu, Donjem Selu, Vracama, Kilavcu, Gašinom brdu i u svojoj posljednjoj bici na Ljubini, bio je prvi i svojim primjerom i hrabrošću i požrtvovanjem prednjačio je ispred drugih i na taj način motivisao ostalu braću da daju svoj maksimum.

Iza rahmetli Mirsada ostali su: babo Jusuf (1944), majka Ramiza (1947), sestra Mirsada (1970), sestra Senada (1981) i sestra Samija (1987).

ĆUKAS (BAJRO) NUSRET

(06.05.1967. – 28.06.1993.)

Rođen je 06.05.1967. godine u Čuhovićima-Konjic. Šehadet je postigao na Ljubini 28.06.1993.godine od minobacačke granate 82mm. Dženaza mu je klanjana u Podorašcu 30.06.1993. godine gdje je i ukopan.

U OS RBiH stupa 15.04.1992.godine, odred „ZUBČANIK“, četa Čuhovići. Formiranjem jedinice „MUDERIS“, 13.06.1992.godine uključuje se u istu.

U toku svog borbenog puta iskazao je odlike hrabrog i sposobnog mudžahida, koji nikada nije žalio sebe i uvijek je nastojao da bude među prvima. Vjera i Bosna uvijek su mu bili i ostali na srcu- u te ideale nikad nije posumnjao.

Do svog preseljenja nije izostao niti iz jedne bitke svoje jedinice. U tim borbama više puta lakše je ranjavan. Bitke u Glavatičevu, Staroj Gori, Kotorcu, Vrcima, Kilavcu, Gašinom brdu, kao i posljednja bitka na Ljubini, kratak su borbeni put rahmetli Nuće.

Bio je i ostao ponos svojih Čuhovića.

Iza rahmetli Nusreta ostala je majka Begija (1928) i njegov brat Duran s porodicom.

NUHANOVIĆ (AHMET) HAMZA

(1940 – 1993)

NUHANOVIĆ (AHMET) HAMZA
(1940 – 1993)

Nuhanović (Ahmet) Hamza se uključio od prvih dana agresije na RBiH u odbranu naše Domovine, zajedno sa svojim sinom Muzaferom. Član je Muderrisove jedinice od njenog osnivanja i u tom trenutku je njen najstariji član. Na Ahiret je preselio nakon bitke za Ljubinu 1993. godine, tačnije 11. juna 1993. godine. Isti dan mu je klanjana dženaza na mezarju kod Čaršijske džamije u Konjicu. Otac je šehida Nuhanović Muzafera koji je šehadet postigao nepuna tri mjeseca prije njega. Iza Hamze je ostala supruga Šefika i kćer Atija.

Bio je omiljen među borcima i komšilukom. Mlađi borci su ga uvažavali i prema njemu se odnosili kao prema ocu. Bio je iznimno hrabar i učestvovao je u svim akcijama, rame uz rame sa sinom Muzaferom. Nakon svake akcije bi kazao „Momci, idemo dalje!“ i „Kad more dedo, šta i vama fali!“ Jedini je pripadnik Brigade koji je u istoj zajedno sa sinom postigao šehadet. Posthumno je odlikovan najvećim ratnim prizanjem ZLATNI LJILJAN.

SARAJLIĆ (AHMED) IZUDIN – SULJO

(11.02.1965. – 23.07.1993.)

SARAJLIĆ (AHMEDA) IZUDIN
(1965 – 1993)

Sarajlić Izudin-Suljo je rođen 11.02.1965.godine u Lisičićima - Konjic. Agresiju na BiH dočekao je kao radnik RO RUDAR Konjic. Preselio na Ahiret 23.07.1993.godine u bici na Bijeloj Lijesci tokom igmanske ofanzive. U toj zadnjoj bici ne žaleći svoj život zajedno sa saborcima hrabro zaustavlja jak četnički napad. Šehadet postiže zajedno s nerazdvojnim prijateljem Hodžić Mirsadom. Dženaza mu je klanjana 24.07.1993.godine, poslije podne namaza u haremu Čaršijske džamije u Konjicu gdje je i ukopan.

U OS RBiH stupio je 15.04.1992.godine, a formiranjem jedinice “MUDERIS” priključuje se istoj. Učestvovao je u mnogim akcijama: Glavatičevo, Stara Gora, Kotorac, Butmir, Galjevo, Donje selo, Vrci, Gašino brdo i druge. U toku svog borbenog puta uvijek je išao naprijed i svojim gazijskim ponašanjem i plemenitošću bio primjer za druge. Iza Izudina ostali su otac Ahmed, majka Begija, sestra Ferida i braća Ferid i Hajrudin Sarajlić.

HODŽIĆ (ENES) MIRSAĐ - HODŽA

(13.03.1972. – 23.07.1993.)

HODŽIĆ (ENESA) MIRSAĐ
(1972 – 1993)

Mirsad je rođen 13.03.1972.godine u Konjicu. Prije agresije na BiH već je imao ratna iskustva budući da je bio na odsluženju vojnog roka u JNA i poslan na hrvatsko ratište, koje napušta i priključuje se Teritorijalnoj odbrani BiH.

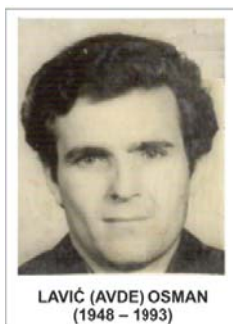
Preselio su na Ahiret 23.07.1993.godine u bici na Bijeloj Lijesci u snažnom protuudaru četničkog agresora, tokom igmanske ofanzive. Ne žaleći svoj život kreće naprijed i zaustavlja sa svojim saborcima četnički prodor.

Dženaza mu je klanjana 24.07.1993.godine, poslije podne namaza u haremu Čaršijske džamije u Konjicu gdje je i ukopan.

U OS RBiH stupio je 15.04.1992.godine, a formiranjem jedinice "MUDERIS" priključuje se istoj. Mnogo je akcija je iza rahmetli Mirsada: Glavatičevo, Stara Gora, Kotorac, Butmir, Galjevo, Donje selo, Vrci, Gašino brdo i druge. U toku svog borbenog puta uvijek je išao naprijed i bio primjer za druge. Iza Mirsada ostali su otac Enes, majka Hava i brat Senad.

LAVIĆ (AVDO) OSMAN

(17.08.1948. – 20.08.1993.)

Rođen je 17.08.1948. u Dudlima-Glavatičevo. Prije rata zaposlen kao vozač u Konjic-transu Konjic. U OS RBiH stupa 15.04.1992. godine u OpSS TO Konjic konjički bataljon, da bi formiranjem jedinice "MUDERIS" prešao u istu. Na Ahiret preselio 20.08.1993.g. u Mostaru od minobacačke granatae 82 mm. Dženaza mu je klanjana 22.08.1993.godine u Bijelom Polju gdje je i ukopan. Do dana šehadeta učesnik je svih akcija jedinice Muderis. Radi se o hrabrom i nadasve požrtvovanom mudžahidu koji za ideale borbe ni jednog trenutka nije žalio ni svoj život. Učesnik je, do dana preseljenja, svih akcija brigade. Sjećanje na rahmetli Osmana u svojim srcima najdublje čuvaju njegovi najbliži: supruga Munta, sinovi Enid i Refik.

MUHAREMOVIĆ (HUSO) MUSTAFA

(24.09.1974. – 13. 09.1994.)

Rođen je 24.09.1974.godine u Bjelimićima-Konjic.Pripadnik Armije BiH od 15.04. 1992.godine. 07.04.1994, pristupio je 4. muslimanskoj brigadi. Pet mjeseci kasnije učestvuje u borbama za oslobođenje Ljubine gdje pokazuje hrabrost i neustrašivost. U trenucima kada neprijatelj pokušava da povrati izgubljene položaje Mustafa hrabro napušta zaklon i s oružjem u rukama izlazi pred neprijatelja. Njegova hrabrost povukla je i druge suborce da izdrže i odbiju neprijatelja. Bio je to 13 septembar 1994.godine. Mjesto šehadeta Gluhi do-Ljubina. Za jedanaest dana napunio bi 20 godina. Dženaza rahmetli Mustafi klanjana je 14.09. 1994.g. Njegovi roditelji otac Huso, majka Hata i brat Jasmin najjačim će emocijama svjedočit ljubav i ponos na hrabrost i šehadet rahmetli Mustafe. Još je bio maloljetan kada je stao u odbranu svoje vjere i domovine.

Posthumno je odlikovan najvećim ratnim prizanjem ZLATNI LJILJAN.

NEFIĆ (DŽEVAD) ALMEDIN - NEFA

(26.04.1964 – 19.09.1994)

Rođen je 26.04.1964. godine u Maglaju. Jedan je od hrabrih sinova Bosne što svoj život dadoše za njenu slobodu. Život je proveo u Konjicu. Volio je sport i moglo bi se slobodno reći da je živio u sportskom duhu, d aje razvijao fizičku i duhovnu snagu što na jedan način predstavlja i smisao ljudskog posotjanja. U borbu je krenuo bez oklijevanja, bez malodušničke računice, kako mogu samo veliki individualiteti, ljudi herojskog damara u sebi. Srcem je krenuo od prvog dana dok su još mnogi gledali šta će biti u

našoj državi. Uputio se u Sarajevo po pozivu Vikića da se priključi specijalnim odredima MUP-a R BiH. Nije mogao proći u tom trenutku do Sarajeva te se vratio u Konjic gdje s eodmah uključio u prvu interventnu jedinicu. Od tog momenta njegov ratni put ide kroz Vojnu policiju Konjičke brigade, pa DIČ „Velija i Mujo“ i na kraju se našao u redovima 4.mlbr.

Sve ljudske vrline koje je tradicija našeg naroda isticala Almedin –Nefa je nosio u sebi. Skroman, obrazovan, disciplinovan, hrabar, odmjeren, susojećajan nadasve sposoban borac.

U napadu na četničke bunkere 12.09.1994.godine na rejonu Ljubine, zajedno sa saborcima hrabrošću koja krasi samo najodvažnije i najsposobnije uskače u neprijateljske tranšeje krčeći put brigadi za jednu od najvećih ratnih pobjeda . Teško je ranjen gelerima bombe i prebačen u konjičku bolnicu a odatle u Tuzlu gdje od težina zadobijenih rana 17.09.1994.godine preselio na Ahiret.

Posthumno je odlikovan najvećim ratnim prizanjem ZLATNI LJILJAN.

MAKSUMIĆ (RAMO) DŽEMAL - SAKS

(03.01.1954. – 19.09.1994.)

MAKSUMIĆ (RAME) DŽEMAL
(1954 – 1994)

Rođen 03.01.1954.godine u Konjicu. Diplomirani inženjer mašinstva. Obavljao je niz rukovodnih funkcija, prvo u preduzeću Igman, prije rata, a potom u ratu u JP IGMAN, kao generalni direktor.

19.09.1994.godine u borbama za oslobađanje Kisera pao je kao šehid. U vrijeme šehadeta nalazio se na formacijskom mjestu PK za bezbjednost u brigade. Dženaza mu je klanjana 20.09.1994.godine kod Čaršijske džamije u Konjicu gdje je i ukopan u šehidsko mezarje.

Pripadnik Armije od prvog dana otpora. U jedinici “MUDERIS” od njenog osnivanja pa do odlaska na dužnost dirketora JP IGMAN Konjic, da bi 12.04.1994. godine došao u 4.mlbr. Posthumno mu je dodjeljeno ratno priznanje "ZLATNI LJILJAN". Učesnik je više akcija 4.mlbr. istakao se velikom hrabrošću, patriotizmom, sposobnošću i primjerom za druge. U oslobađanju Ljubine vodio je značajnu ulogu u zaprečavanju puta koji vodi iz Bijele ka Ljubini omogućivši tako sa svojom grupom zauzimanje položaja na Ljubini ostalim borcima i zadržavanje istih. Iza rahmetli Džemala ostale su supruga Šemsa i kćerke Emina (1984) i Senija (1985).

JAHIĆ (SULEJMAN) SANEL – ČUPO

(03.01.1975. – 24.11.1994.)

JAHIĆ (SULEJMAN) SANEL
(1975 – 1994)

Rođen je 03.01.1975.godine u Konjicu. Preselio na Ahiret 24.11.1994.godine u borbama u Bjelimićima, tačnije na Požiljku od gela MB granate 82 mm. Dženaza mu je klanjana 25.11.1994.godine u Konjicu, poslije podne namaza, a ukopan je na šehidskom haremu pored Čaršijske džamije, uz svog oca rahmetli Sulejmana, pripadnika 43.bbr.

U OS R BiH stupa Kao maloljetan 15.04.1992. godine u OpSS TO Konjic, Konjički bataljon, da bi formiranjem jedinice „MUDERIS“ prešao u istu.

U toku svog borbenog puta pokazao je odlike sposobnog i hlabrog mudžahida. Do svog preseljenja nije izostao ni iz jedne akcije jedinice i brigade. Pamtime ga po izuzetnoj hlabrosti na Bijeloj Lijesci gdje bio teško

ranjen, Galjevu i Ljubini, kao i sve druge akcije u kojima je učestvovao.

U miru vedar i veseo u ratu hrabar i uvijek među prvima. Nosioc najvećeg ratnog priznanja ZLATNI LJILJAN. Iza rahmetli Sanela ostali su: majka Zuhra i sestra Sanela.

ĆUKAS (RAMO) DURAN

(19.02.1959. – 25.11.1994.)

ĆUKAS (RAME) DURAN
(1959 – 1994)

Ćukas (Rame) Duran rođen 19.02.1959. godine u Čuhovićima. Šehadet je postigao 25.11.1994.godine u Bjelimićima od gelere minobacačke granate. Dženaza mu je klanjana 26.11.1994.godine u Konjicu.

Rahmetli Duran u OS RBiH stupa 15.04.1992.godine, a u 4.Mlbr. prelazi 15.10.1994.godine. Na svom ratnom putu istakao se kao hrabar i uzorit mudžahid koji se niti jednog trenutka nije kolebao u borbi. Život njegove djece i njegove braće muslimana bio mu je preči od svih dunjalučkih zadovoljstava.

Iza rahmetli Durana ostali su supruga Hava i dva sina: Vernes i Sumedin.

GAKIĆ (RAMO) IBRAHIM

(03.06.1949. – 25.11.1994.)

GAKIĆ (RAME) IBRAHIM
(1949 – 1994)

Gakić (Rame) Ibrahim je rođen 03.06.1949.godine. Šehadet je postigao 25.11.1994.godine u Bjelimićima od gelere minobacačke granate zajedno sa Ćukas (Rame) Duranom.

Dženaza im je klanjana 26.11.1994.godine poslije podne namaza u haremu Čaršijske džamije u Konjicu gdje je i ukopan u šehidskom mezarju.

U odbranu Bosne i Hercegovine uključio se od prvih dana agresije. Iza Ibrahima ostali su, babo hadži Ramo Gakić, supruga Fata (1959) , sin Sanel (1978), kćeri: Sanela (1975) i Lejla (1981).

GAKIĆ (AVDO) RAHMAN

28.09. 1960. – 07.04.1995.

GAKIĆ (AVDE) RAHMAN
(1960 – 1995)

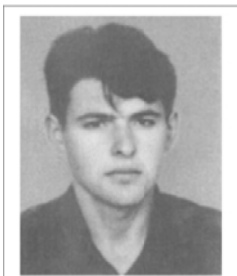
Rođen je 28.09. 1960. godine u Gakićima-Konjic. Agresiju na BiH dočeka kao radnik „Elplina“ Borci. Pripadnik je Armije RBiH od 15.04.1992. godine, a u 4.Mlbr. dolazi 25.01.1995.godine. Do tada je bio pripadnik 443.bbr. u Konjicu. Šehadet postigao 07.04.1995.godine u bivi za Vlašički plato tačnije na SRC Babanovac prilikom napada četničko utvrđenje. Postao je šehid krećući se naprijed, uprkos očitoj smrtnoj opasnosti i snajperskim hicima u želji da pomogne ranjenom suborcu. Tijelo šehida, rahmetli Rahmana zbog teških vremenskih uslova i ratnih dejstava nije izvučeno odmah po šehadetu, razmijenjeno je 22.05.1995.godine u Travniku. Dženaza je klanjana 24.04.1995.godine poslije podne namaza u

Konjicu, gdje će kasnije bit u šehidsko mezarje položeno i njegovo tijelo.

Po svjedočenju saboraca iz 4. Muslimanske i saboraca iz brigada u kojima je prije bio, uvijek je pokazivao odlike sposobnog i vrlo hrabrog borca koji nijednog trenutka nije posumnjao u ideale naše oslobodilačke borbe. Iza njega ostali su babo Avdo i braća Alija i Salko.

HAĆIMIĆ (MUSTAFA) ZEKERIJAH

(11.12.1974. – 07.04.1995.)

HAĆIMIĆ (MUSTAFA) ZEKERIJAH
(1974 – 1995)

Rođen je 11.12.1974.godine u Ripcima-Prozor. Prije rata stekao je srednje obrazovanje-mašinbravar. 28. 07. 1994. godine pristupio 4. muslimanskoj lahkoj brigadi. Do svog šehadeta nije izostao ni iz jedne akcije. Pamtimo ga po izuzetnoj hrabrosti iskazanoj u oslobađanju Ljubine, Bijele, Kisera i Požiljka. Lijepo odgojen, nadasve skroman, disciplinovan, hrabar i odmjeren vojnik pun strpljenja i želje za borbom. Šehadet postigao 07.04.1995.godine u hrabrom jurišu na četničke rovove na Vlašićkom platou (SRC Babanovac).

Dženaza mu je klanjana 10.04.1995.godine u Šćipama gdje je i ukopan.

Iza Zekerijaha ostali su otac Mustafa (presleo na Ahiret 1997.godine) majka Zineta ,brat Mujo i Omer.

JAHIĆ (IBRAHIM) SENAIID

(12.05.1975. – 07.04.1995.)

JAHIĆ (IBRAHIM) SENAIID
(1975 – 1995)

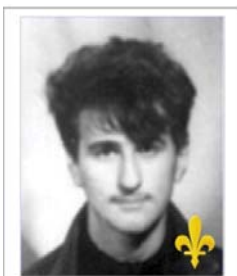
Rođen je 12.05.1975.godine u selu Gradac-Konjic. Agresija na Bosnu i Hercegovinu zatekla ga ja kao učenika 3. razreda srednje škole.

Pripadnik je Armije bih od 29.09.1993.godine a u 4. muslimansku brigadu dolazi 06.11.1994. godine. Na svom ratnom putu iskazao se hrabrošću i požrtvovanjem. Šehadet je postigao 07.04.1995. godine u bici na vlašićkom platou, SRC Babanovac. Zbog teških vremenskih uslova i borbenih dejstava tijelo mu nije izvučeno u toku bitke. Razmijenjeno je 22.05.1995.godine u Travniku. Dženaza mu je klanjana 23.04.1995.godine poslije ikindije namaza u rodnom Gradcu gdje je kasnije i ukopan u haremu pored džamije.

Iza Senaida ostali su: babo Ibrahim (također borac 4. muslimanske brigade), majka Zehra, sestre Sabina i Azemina, te brat Adnan.

PIRIJA (IBRAHIM) AMIR

(01.12.1974. – 07.04.1995.)

PIRIJA (IBRAHIM) AMIR
(1974 – 1995)

Rođen je 01.12.1974.godine u Konjicu a svoju mladost proveo je u Pirićima – Podorašac. Pripadnik Armije BiH od prvog dana. U 4. muslimansku brigadu prijavljuje se 03.06.1994.godine. Šehadet je postigao 07.04.1995.godine u borbama na Vlašićkom platou (Sportsko-rekreacioni centar Babanovac). Tijelo mu nije bilo izvučeno na dan šehadeta. Razmijenjeno je 22.05.1995.godine u Travniku.

Dženaza je klanjana 24.04.1995.godine poslije ikindije namaza u Podorašcu a ukopan je u haremu kod džamije u Podorašcu.

Rijetki su primjeri ljudi kakav je bio rahmelti Amir.

Bio je uzoran mladić, znao je da je borba na Allahovom putu jedina sudbina muslimana a Bosna i Hercegovina jedina domovina.

Izuzetne akcije nema jer je jednako hrabro nastupao i na Ljubini i na Kiseru i na Bjelimićima kao i u svojoj posljednjoj bitci na Babanovcu. Bio je među prvima i svojom hrabrošću podsticao druge na borbu.

Iza rahmetli Amira ostali su babo Ibrahim, majka Šefika, brat Safedin i sestra Emina.

Posthumno je odlikovan najvećim ratnim prizanjem ZLATNI LJILJAN.

PROHO (IBRAHIM) NERMIN

(24.04.1973. – 07.04.1995.)

PROHO (IBRAHIMA) NERMIN
(1973 – 1995)

Rođen je 24.04.1973.godine u Žuglićima-Jablanica. Prije rata je stekao srednje obrazovanje elektrotehničkog smijera. Pripadnik je Armije RBiH od 23.09.1992. godine. U 4. muslimansku brigadu prelazi 25.01.1995.godine iz 444.bbr - Jablanica.

Na svom ratnom putu istakao se kao hrabar i uzorit borac koji se ni jednog trenutka nije kolebao u borbi.

U posljednjoj bici svoga života, pri napadu na četničke linije zaustavili su ga geleri minobacačke granate, prilikom previjanja svog ranjenog saborca.

Šehadet je postigao 07.04.1995.godine na Vlašiću (SRC Babanovac) prilikom napada na četničko utvrđenje.

Dženaza mu je klanjana 10.04.1995.godine poslije ikindije namaza u rodnim Žuglićima gdje je i ukopan.

Iza rahmetli Nermina ostali su: babo Ibrahim, majka Fatima, brat Jasmin i sestre Nermina i Adila.

PURGIĆ (OMER) ALMIR

(20.03.1974. – 07.04.1995.)

PURGIĆ (OMERA) ALMIR
(1974 – 1995)

Rođen je 20.03.1974. godine u selu Lug, opština Prozor. Pripadnik Armije BiH od 27.10.1993. godine. U 4. muslimansku lahku brigade prelazi 28.07.1994. godine.

Šehadet je postigao 07.04.1995.godine u borbama na Vlašiću.

Zbog vremenskih uslova i teških borbenih okolnosti tijelo mu je razmjenjeno 22.05. 1995.godine u Travniku.

Dženaza mu je klanjana 23.04. 1995.godine poslije podne namaza u Šćipama gdje je i ukopan.

Učestvovao je u mnogim akcijama: Ljubina, Bijela. Kiser, Bjelimići i dr. te u istima ispoljio veliku hrabrost i odlučnost.

Nosila ga je vjera u Allaha dž.š., mladost i čvrsta odlučnost da oslobodi našu domovinu od agresora.

Iza rahmetli Almira ostali su babo Omer, majka Zulka, brat Mujo i sestre: Mirsada, Jasmina i Razija.

SALIHVIĆ (MEHO) ADIL

(14.04.1971. – 03.07.1995.)

SALIHVIĆ (MEHO) ADIL
(1971 – 1995)

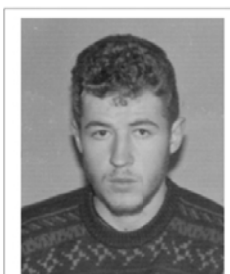
Rođen 14.04.1971.godine. U odbranu BiH uključio se od prvog dana agresije. Član jedinice Muderis od prvih dana osnivanja jedinice. Na Ahiret preselio u borbama kod Hadžića prilikom pokušaja deblokade glavnog grada BiH 03.07.1995.g..

Učestovao u svim akcijama jedinice Muderis i kasnije 4. mslbr. Saborci koji su ga bolje poznavali svjedoče veselom duhu i hrabrosti ovog mudžahida.

Iza Adila ostali babo Meho, majka Šaha i brat Miralem.

ŠĆUKULJ (OSMAN) EDIN

(09.06.1975 – 20.7.1995)

ŠĆUKULJ (OSMAN) EDIN
(1975 – 1995)

Rođen je 09. Juna 1975. godine. Mjesto rođenja Mostar. U 4. muslimansku slavnu lahku brigadu prijavljuje se na dan njenog osnivanja 04.04.1994.godine.

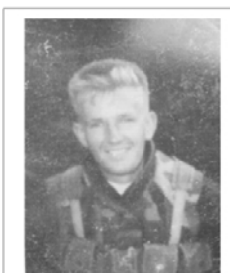
Šehadet postigao u borbama za oslobođenje Treskavice 20.07.1995.godine.

Od dolaska u brigade pa do šehadeta učestvovao u velikom broju bitaka naše brigade iskazujući hrabrost i odlučnost.

Pored njegove porodice, babe Osmana, majke Đulse i brata Almira uspomenu na Edina čuva i njeguje i konjički hor "Sejfullah" iz Konjica, čiji je član bio.

KEZO (FERID) OSMAN

(05.11.1972. – 18.09.1995.)

KEZO (FERIDA) OSMAN
(1972 – 1995)

Rođen u Raotićima-Konjic 05.11.1972.godine. Šehadet postigao u borbama na Prenju 18.09.1995.godine.

U 4. Muslimansku slavnu brigadu prešao 01.05.1995.godine.

U ratnom izvještaju o ratnom putu rahmetli Osmana pukovnik Kubura napisao je između ostalog: "Iza Osmana ostala su mnoga izviđanja i mnoge zore dočekane ispred neprijateljskih rovova."

Iza Osmana su ostali: babo Ferid ,majka Munira, tri brata i sestra.

ŠPAGO (IBRAHIM) ADEM

(04.11.1958. – 11.11.1994.)

Rođen je u Gornjim Gojnicama - Podveležje 04.11.1958.g.

Šehadet postigao 11.11.1994.godine na Brasini u akciji "Jesen '94".

Komandir jedinice MOS – Mostar.

Za iskazanu hrabrost u borbama nagrađen ratnim priznanjem "Srebreni štit".

Iza šehida Špago Adema ostali su supruga Đulsa i djeca Alem, Nasiha i Lejla.

MARIĆ (BAJRO) ADIS

(04.02.1974. – 11.11.1994.)

Marić (Bajre) Adis rođen je 04.02.1974 u Podveležju, a šehadet postigao 11.11.1994. na Brasini u akciji "Jesen '94".

Završio je Srednju saobraćajnu školu u Mostaru.

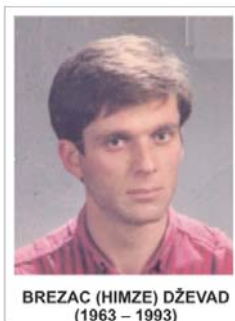
U Armiju BiH stupio je 20.08.1992.

Iza rahmetli Adisa ostali su:

otac Bajro, majka Emina, brat Zijad i sestra Adisa.

BREZAC (HIMZO) DŽEVAD

(03.01.1963. – 06.11.1993.)

Rođen 03.01.1963.godine u Lađevcima-Čajniče od oca Himze i majke Zinete.

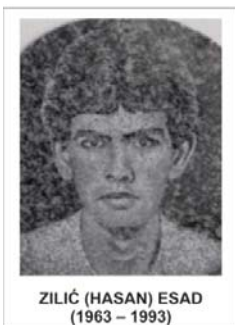
Po sukobu između HVO-a i Armije prelazi u Vranjeviće i priključuje se jedinici MOS.

Dževad je šehadet postigao 06.11.1993. godine u Mostaru.

Uspomenu na rahmetli Dževada danas najdublje u srcu nose brat Šaćir i sestra Šaćira. Mezar rahmetli Dževada je u Mostaru u haremu „Šehitluci“.

ZILIĆ (HASAN) ESAD

(1963. – 1993.)

Rođen 1963.g. u Bileći,

Šehadet postigao u septembru 1993.godine u Rašanima -Mostar.

PAJEVIĆ (SMAJO) ISLAM

(02.05. 1963.g. – 23.09.1993.)

Rođen je 02.05. 1963.g. u Kruševljanima - Nevesinje.

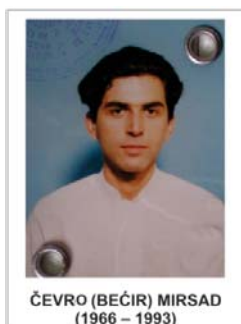
Bio je najmlađe od petero djece oca Smaje i majke Pleme.

Brat Kasim, sestre: Sevda, Mejra i Tidža.

Odmah na početku agresije na BiH u maju 1992. godine bio je teško ranjen. Nakon oporavka vraća se u borbu i 23.09.1993. godine postiže šehadet u Šantića ulici u Mostaru.

ČEVRO (BEĆIR) MIRSAD

(11.12.1966. – 17.09.1993.)

Mirsad Čevro rođen je 11.12.1966. godine u Mostaru, od majke Hatidže rođene Golić i oca Bećira. Živio na Strelčevini u ulici Mahe Đikića br.39. Studirao pravo na Univerzitetu "Džemal Bijedić" u Mostaru. Ustaške bande i HVO su ga zatvarali na Fakultetu i Heliodromu. Poginuo je 17.9.1993. godine u Mostaru prilikom povratka sa borbenog zadatka iz Šantićeve ulice. Nije bio oženjen. Imao je djevojku koja je čuvši da je poginuo sama pretrčala liniju razdvajanja i prešla na istočnu stranu. Dženaza mu je obavljena noću na Šehitlucima u Mostaru. Zbog granatiranja ostarjeli babo Bećir nije mogao prisustvovati dženazi. Teško ranjeni brat Miralem koji je bio u toku rata u Sarajevu tek za Novu 1994. godinu saznaje da mu je brat postao šehid. Osim Miralema iza Mirsada je ostala sestra Rabija.

"Allahu, podari našim šehidima obećanu nagradu, njihovim porodicama daj sabur i svima nama koji smo ostali iza njih svijest o značaju njihova šehadeta i snagu da živimo i umiremo samo kao muslimani !!!"

- POBJEDA ILI SMRT!!!